

SALVADOR MANICH
President del Centre de
Preparació per al Matrimoni

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Circular amb uns bons esmorteïdors

Quan volem créixer en l'amor de parella, practicar la tendresa és una de les virtuts més importants

Recordo de petit sentir explicar a la mare com era el cotxe de línia de Palafrugell a Llafranc. Un vehicle antic, atrotinat, sense suspensió, que feia el trajecte per carreteres amb sots, que els passatgers anaven comptant un rere l'altre. Deia que era conegut com la "Llevadora" per la facilitat que tenia de provocar el part a les dones embarassades. Un vehicle que feia perfectament la seva funció de transport però que resultava incòmode i cansat.

M'agrada establir un paral·lelisme entre el camí que es fa en la vida de parella i els esmentats esmorteïdors que li mancaven al cotxe de línia. Conviure i compartir la vida sense esmorteïdors és com haver oblidat la tendresa en el cor i en les formes. Es pot viure, es pot compartir, fins i tot es pot ser fidel al compromís ma-

trimonial, però sense la tendresa el camí es fa feixuc i qualsevol sotrac en la convivència fa patir. Aquesta esdevé com una vida casernària, amb drets i deures però mancada de la joia de viure.

La tendresa és com els bons esmorteïdors, et permeten arribar arreu suavitzant els sotracs i fent el trajecte més plaent, podent fixar l'atenció en les coses més importants. Quan volem créixer en l'amor de parella, practicar la tendresa és una de les virtuts més importants (*Amoris leatitia*, 127).

Totes les persones tenim més o menys facilitat de posar en pràctica la tendresa, però quan es tracta de la vida de parella i família, cal treballar-la bé. La seva dificultat rau en el fet que comporta algunes renúncies fonamentals: al propi jo, a ser el centre d'atenció, al plaer de ser servit, al

fet que ens diguin que som els millors, que tothom fem el que ens ve de gust, que ens riguin les gràcies, a no ser responsables dels nostres propis errors, a no voler ser mai els darrers.

Tenir cura d'aquesta virtut, la tendresa, comporta, en primer lloc, escoltar i posar en pràctica les paraules de Jesús (Mt 20,26): "Qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor." Cal viure amb els ulls ben oberts per saber reconèixer els mèrits de l'altre i fer-li-ho saber. Cal saber cuidar els detalls; dir una paraula d'ànim quan ningú se l'espera, tenir un detall, per petit que sigui, quan no semblaria merescut. Estar disposat a oferir el temps per escoltar i cuidar. Observar quan els altres necessiten el seu espai i respectar-lo. En resum, és voler fer la vida dels altres més confortable sabent que "doneu, i us donaran" (Lc 6,38). ■